

Scrisoarea pastorală a Preasfinției Sale Virgil Bercea la Sărbătoarea Nașterii Domnului 2024

*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu
și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*
(Luca 2, 14)

Dragi credincioși,

Mulțimea de oaste cerească, oștile îngeruști, care apar păstorilor în *ținutul acela*, al Betleemului, îl laudau pe Dumnezeu pentru toate darurile și binefacerile făcute omului, dar, mai ales, pentru nașterea Mântuitorului. La această veste, păstorii pornesc spre Betleem, o localitate uitată de lume, într-o periferie a Ierusalimului și a Imperiului Roman. A porni la drum este ceva normal pentru cel care merge în căutarea sensului vieții. Pelerinajul pe jos, adesea obositor, ajută la interiorizare, la redescoperirea tăcerii, la regăsirea a ceea ce este esențial în viață (cfr. SnC, 5). Iar păstorii au găsit un prunc înfășat, culcat în iesle (Lc 2, 12).

Astăzi, dacă mergem la Betleem, ce putem găsi? Nimic altceva decât ceea ce găsim în societate *precum în zilele lui Noe* (cfr. Mt 24, 37-38): bunăstare și sărăcie; o lume a huzurului și o lume a foamei; tehnologie avansată și oameni care locuiesc în corturi; resorturi de vilegiatură elegante și distrugere totală provocată de război, precum în Gaza, Ucraina, Siria... Chiar dacă îngerii cerului ne-ar îndemna să mergem la Betleem, nu o mai putem face, pentru că totul este închis în Țara Sfântă. Și, totuși, Papa Francisc ne îndeamnă să avem *capacitatea*

de a vedea lumea dintr-un alt punct de vedere, mai clar, radical diferit, deoarece realitatea autentică se ascunde în spatele aparențelor, uneori fiind confuză, iar alteori schimbată de imaginile societății în care trăim (cfr. FT 215) și, totodată, să nu ne pierdem speranța.

Dragii mei,

La Betleem, Isus s-a născut într-o sărăcie absolută și într-o singurătate abisală. Și, totuși, de acolo a răsărit *lumina lumii*. Speranța nu dezamăgește, nu înșală – *Spes non confundit* (Rm 5,5), ne spune Sfântul Pavel. Acesta este și mottoul ales de Papa Francisc pentru Anul Sfânt 2025, care se va deschide la Roma în ziua de Crăciun, iar prin bisericile noastre, în 29 decembrie 2024. Vom celebra, deci, 2025 de ani de la Nașterea Domnului și, cu toții, vom deveni pelerini ai speranței. În acest *an al speranței*, ar trebui ca toți creștinii să-l reîntâlnim pe Isus Cristos iar, ca Biserică, suntem invitați să ne aducem aminte de misiunea pe care o avem: aceea de a propovădui *Evanghelia speranței* (cfr. SnC 1).

Astăzi, societatea este inundată de imagine, de ceea ce vedem prin toată mass-media, pe telefonul mobil, pe Facebook, pe Tiktok, peste tot. Imaginile de tot felul, ce provin mai ales din spațiul virtual, ne pot face orbi, astfel încât să nu-i mai vedem pe oropsiții și săracii sorții pe care îi găsim prin cartiere, pe la gropile de gunoi, cerșind pe la ușile bisericilor, abandonati și uitați de toți. Toate aceste imagini ne împiedică să-l vedem pe Isus. Oamenii săraci ne vorbesc despre un adevăr, despre lumea în care trăim, așa cum este ea, în sens social, politic, economic, existențial și chiar spiritual, și nu diferă foarte mult de lumea în care Isus s-a născut. Totuși, *furtunile nu vor putea niciodată să biruiască, pentru că suntem ancorați în speranța harului și trăim în Cristos, depășind păcatul și frica, iar această speranță ne transportă dincolo de încercări și ne îndeamnă să mergem fără a pierde din vedere măreția destinației la care suntem chemați: cerul* (cfr. CnC 25). În același timp, știm că suferința lumii este cel mai bine înțeleasă doar apropiindu-ne de cei care suferă. La fel, suferința lui Isus a fost înțeleasă și alinată doar de iubirea cu care a fost înconjurat de Maria, de Iosif și de păstorii veniți să i se închine. Mai știm că speranța, credința și iubirea formează tripticul *virtuților teologale*, ele fiind esența vieții creștine (cf. *1Cor* 13,13; *1Tes* 1,3) care ne ajută să nu-i uităm pe săraci. Pe de altă parte, speranța este cea care ne dă orientarea și ne indică direcția și finalitatea existenței noastre pe pământ: *mântuirea* (cfr. SnC 18).

Tocmai de aceea, Biserica este chemată să iasă din zona de confort, să meargă, să vadă, să cunoască, să întâlnească pe toți săracii și bogații acestei lumi și să le binevestească speranța (cfr. Lc 2,10-14). Biserica trebuie să spună, să vestească lumii că Domnul Isus se naște într-o grotă, departe de orice ideologie. Și, astfel, grota devine *centrul*; nu mai este în periferie, ci este centrul lumii creștine. Păstorii au venit, au aflat și au înțeles că cel de jos este Cel Înalt,

cel mic este Cel Mare, ultimul din grotă este primul între oameni, cel născut la Betleem este Domnul lumii. *Vi s-a născut azi Mântuitor!* (Lc 2,11)

Dragi credincioși,

Suntem chemați să-i dăm lui Dumnezeu lauda și măria, credința și dragostea, ascultarea și trăirea Cuvântului, și o conduită demnă prin respingerea tuturor relelor. *Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc.* (Lc, 11:28), spune Sfântul Evanghelist Luca. Atunci când ascultăm și propovăduim *Cuvântul*, construim poduri și legături între oameni, tuneluri prin care să treacă iubirea și iertarea, pasaje care să surmonteze diferențele dintre oameni. Isus s-a născut într-o localitate periferică și a început să predice la marginea Imperiului Roman, în Galilea. Acolo, a redat orbilor vederea, mușilor vorbirea, surzilor auzul, șchiopilor mersul – cu toții erau oropsiții sorții – și le-a adus speranța, bucuria și a semănat iubirea. *Biserica are îndatorirea de a cerceta semnele timpurilor și de a le interpreta în lumina evangheliei, astfel încât să poată răspunde, într-un mod adecvat, fiecărei generații, la întrebările fără sfârșit ale oamenilor asupra sensului vieții prezente și viitoare* (GS 4). Tocmai de aceea, Sfântul Părinte Papa Francisc ne invită și pe noi, *credincioșii Bisericii orientale, în comuniune deplină cu succesorul lui Petru în pelerinaj la Roma în Anul Sfânt* (SnC, 5). În *Anul jubiliar*, suntem chemați, în numele Domnului, să fim semne tangibile de speranță pentru atâția frați și surori care trăiesc în suferință, pentru deținuți și bolnavi, pentru tineri și vârstnici, pentru emigranți și refugiați (cfr. SnC 10-14) și să devenim generoși față de toți cei care sunt în nevoie, să avem tăria să spunem cu Psalmistul: *Așteaptă-l pe Domnul, fii tare, întărește-ți inima și nădăjduiește în Domnul!* (Ps 27,14).

Dragi credincioși,

Vă îndemn pe toți să ne îndreptăm ca și păstorii cu gândul, cu sufletul și cu inima spre Betleem, să mergem să-i cântăm Pruncului care se naște: *Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu!*; să-l înconjurăm cu iubirea și speranța noastră; să ne întărim unii pe alții și să rămânem aproape de cei care au nevoie de ajutorul nostru!

Cu Sfântul Ambrozie, vă îndemn să vestiți lumii:

Cristos este Domnul, El vine,

El este izvorul care alină;

Cristos este eliberarea și libertatea

El este tăria;

Cristos este Calea,

El este Adevărul și Viața. (cfr. Sf. Ambrozie, *La Verginita*, 99)

Cristos se naște, măriți-L!

De Sfintele Sărbători ale Crăciunului, vă doresc haruri și binecuvântări de la Domnul, pe pământ pace și între oameni bunăvoire!

Sărbători fericite și La mulți ani!

+ Virgil Bercea
Episcop